డబ్బు చెట్టు

“సూరీ...” దూరం నుండి పెద్దగా పిలుస్తూ పరుగున వస్తున్నాడు పద్దయ్య.

అరటిచెట్ల పాదుల్ని పారతో సరిచేస్తున్న సూరి తలెత్తి చూసి...

“ఏంట్రా ఆ అరుపులు, పరుగులు... ఏమైంది?” అనడిగాడు నిర్లక్ష్యంగా చూస్తూ.

“నీకు ఏదో కవరొచ్చింది. పోస్టుమాన్ మీ ఇంటికాడ కూర్చున్నాడు. నువ్వొచ్చి సంతకం పెడితే ఇస్తాడంట..”

“రిజిస్ట్రీనా?”

“అదేనేమో...”

“సరే పద...” అంటూ పని ఆపి, పార ఓ పక్కన పారేసి పద్దయ్యతో పాటు ఇంటికి నడిచాడు.

అక్కడ పోస్టుమ్యాన్ వంతులు ఇంటి ముందు గట్టుమీద కూచుని సూరి పెళ్లాం ఇచ్చిన మజ్జిగ తాగుతున్నాడు. సూరిని చూడగానే నవ్వుతూ “రా సూరీ... ఇవాళ నీ వంట పండిందిలే...” అన్నాడు.

“ఏం తెచ్చా?”

“నీ కొడుకు ఆస్ట్రేలియా నుంచి కవరు పంపించాడు...”

“ఇందులో పంట పండటానికేముంది? ఉత్తరం రాసుంటాడు” అంటూ కవరందుకుని అటు ఇటు తిప్పిచూశాడు.

చేతికి ఫారం ఇస్తూ "ఇక్కడ సంతకం చెయ్యి" అంటూ వేలితో చూపాడు పోస్టుమ్యాను. సూరి సంతకం పెట్టాడు.

కవరు జాగ్రత్తగా తెరిచి చూశాడు.

నిజమే! కొడుకు సురేంద్ర వెయ్యి డాలర్ల డ్రాఫ్టు పంపించాడు! దాన్ని ఎలా మార్చుకోవాలో వివరంగా రాశాడు.

"పంతులూ! ఇది మారిస్తే మన డబ్బులెంతొస్తాయి?" డ్రాఫ్టు చూపిస్తూ అడిగాడు.

పరిశీలనగా చూసి "సుమారు యాభై వేలొస్తాయి" అన్నాడు పంతులు.

"అంటే అరటి తోటమీద ఒక సంవత్సరానికొచ్చిన లాభం అన్నమాట"

"ఇంకా తోటలు, పొలాల గురించి మాట్లాడతావేంటి సూరీ.. ఇప్పుడు నీ కొడుకే ఒక డబ్బుచెట్టు. నెలనెలకీ డాలర్ల పంట పండిస్తాడు. ఒక్క కొడుకైనందుకు నిన్ను అందలంలో కూచోబెట్టి మరీ నీ రుణం తీర్చుకుంటున్నాడయ్యా..."

"మరీ అంత దిష్టి పెట్టకు...ఇదుగో నీ మామూలు" అంటూ పదిరూపాయలు చేతిలో పెట్టాడు.

"యాభైవేల డ్రాఫ్ట్ తెస్తే ముష్టి పదిరూపాయలా?"

"లేకపోతే కమిషన్ ఇమ్మంటావా?"

"ఇంకో పదిరూపాయలివ్వొచ్చుగా?"

"సరే తీసుకో..." అంటూ ఇంకో పది రూపాయల నోటిచ్చాడు సూరి.

"ప్రతి నెలా ఇలాగే నీకు డ్రాఫ్టులు రావాలని మనసారా నిన్ను... నీ కంటే పెద్దవాణ్ని కాబట్టి... ఆశీర్వదిస్తున్నానోయ్..." అన్నాడు డబ్బులు జేబులో పెట్టుకుంటూ పంతులు.

"ఆశీస్సులు సరే కానీ... నీ మామూలు నెలనెలా పెంచకు..."

"ఎంతైనా నీ పీనాసి బుద్ధి పోనిచ్చావు కాదు... నువ్వు పేదోడివేంటి పంతులూ... మామూళ్లతో ఇల్లు గడిపేస్తావ్.. జీతమంతా మిగులేకద?"

"ఇప్పుడు నువ్వు నాకు దిష్టి పెడుతున్నావా?! వస్తాబాబూ..." అంటూ సైకిలెక్కి తుర్రుమన్నాడు పంతులు.

"ఏవంయ్యా..." అంది సూరి పెళ్లాం లక్ష్మి మొగుడికేసి ఆశగా చూస్తూ.

"ఏంటీ..." అన్నాడు సూరి కవరు జేబులో పెట్టుకుంటూ.

"అదుగో ఇదుగో అంటూ ఇన్నాళ్లు గడిపావ్... అబ్బాయి డబ్బులు మొదలా?" కసురుకున్నాడు సూరి.

"పెళ్లీడుకొచ్చిన పిల్లకి మెళ్లో గొలుసన్నా లేకపోతే ఏం బావుంటదీ?"

"ఓర్నీయవ్వ... చేయిస్తాలేవే.. నా బుర్ర తినబోకు..." కవరు ఇంట్లో ఉంచి, మళ్లీ అరటితోటకి బయల్దేరాడు సూరి.

దారంతా కొడుకు గురించి ఆలోచనలే...

ఇంత బుడతడు... చూస్తుండగానే పట్టుదలగా పరీక్ష మీద పరీక్ష పాసై చెట్టులా ఎదిగి, జతగాళ్లతో పాటు ఆస్ట్రేలియాలో ఉద్యోగానికని వెళ్లి మూణ్నెల్లయింది. కొడుకు చదువుకుంటున్న రోజుల్లో కూడా తనతోపాటు పొలం పనులకొచ్చేవాడు.

"నువ్వు కూచో నాన్నా... నేను చేస్తాగా" అంటూ పనంతా చక్కబెట్టేవాడు. మొదట సుబ్బయ్య అని తండ్రి పేరు పెట్టుకున్నాడు. ఆ పేరు ఫ్యాషనుగా లేదని స్కూల్లో చేర్పించేటప్పుడు సురేంద్రగా మార్పించింది భార్య. తనకు ఆ పేరుతో పిలవాలనిపించదు. తండ్రిని పిలిచినట్లే 'అయ్యా...' అని పిలుస్తాడు. పెళ్లాం మాత్రం 'బాబూ సురేంద్రా' అని పిలుస్తుంది.

తమ పల్లెటూళ్లో పై దేశానికి వెళ్లింది తన కొడుకొక్కడే. ఇతర దేశాల్లో జీతాలెక్కువంట. డాలర్లకి బోలెడు రూపాయిలొస్తాయంట. ఈ కబుర్లన్నీ విడ్డూరంగా అనిపించేవి.

ఇప్పుడు తన కొడుకే ఏకంగా యాభై వేలు పంపాడు.

నిజమే! వాడు డబ్బుచెట్టే... నెలకి యాభై వేలంటే మాటలా?! ఆలోచనల్లోనే అరటితోట వచ్చేసింది.

పొద్దున్నే ముసురు పట్టుకుంది.

తెల్లారినా ఇంకా తెల్లారనట్టే ఉంది. గాలి చెట్టుతో సరసాలాడుతోంది. కాకులు సన్నజల్లులో తడుస్తూ, రెక్కలు దులుపుకొంటున్నాయి.

పంతులు చంకకి ఉత్తరాల సంచీ తగిలించుకుని, ఒక చేత్తో సైకిలు, మరో చేత్తో గొడుగుతో సూరి ఇంటిముందు ఆగాడు. సైకిల్ చప్పుడు వినగానే సూరి కూతురు కుమారి పరుగున వచ్చి "మా అన్నయ్య ఉత్తరం వచ్చిందా?!" అని అడిగింది ఆత్రంగా, ఆ పిల్ల మెళ్లో బంగారు గొలుసు తళుకులీనుతోంది.

"అందుకే కదమ్మా వచ్చాను. ఏడీ మీ నాన్న షావుకారు?" అన్నాడు చమత్కారంగా.

లోపల్నుంచి సిల్కుచొక్కా పంచెతో బయటకొచ్చాడు సూరి.

"రావయ్యా షావుకారూ... నీకు యాభై నాకు ఇరవై.. రాః... ఇక్కడ సంతకం పెట్టు..." అన్నాడు కవరు అందిస్తూ.

"యాభై ఏంటి, ఇరవై ఏంటి" అన్నాడు కాయితం మీద సంతకం పెడుతూ.

"అదేనయ్యా... నీకు యాభై వేలు... నాకు ఇరవై రూపాయలు... ఇప్పటికి ఆర్నెల్ల నుంచి మనిద్దరికీ మామూలేగా..." అన్నాడు చెయ్యిజాపుతూ.

సూరి జేబులోంచి ఇరవై రూపాయలు తీసి ఇచ్చాడు. అందుకుని జేబులో పెట్టుకుంటూ "అంతా బాగానే ఉంది గానీ.. వ్యవసాయం మానేసి, పొలాలన్నీ కౌలుకిచ్చి ఇట్లా ఇంటిపట్టున ఉంటే నీకెలా తోస్తుందయ్యా" సందేహంగా అడిగాడు పంతులు.

"టి.వి. ఉంది గదయ్యా... దాంతోనే కాలక్షేపం..."

"అవున్లే... టి.వి. దగ్గర కూర్చుంటే ప్రపంచాన్నంతా చూడొచ్చు..." అంటూ మళ్లీ సైకిలెక్కాడు పంతులు.

"అన్నయ్య ఏం రాశాడు నాన్నా...ఎప్పుడొస్తాట్ట..." కుమారి ఆసక్తిగా అడిగింది.

ఉత్తరం చదువుకుంటూ "అందర్నీ అడిగినట్లు చెప్పమన్నాడు. నిన్ను బాగా చదువుకోమన్నాడు.." నవ్వి "ఆ పని మాత్రం చెయ్యవుగా" అన్నాడు సూరి...

"చదువుకుంటూనే ఉన్నా కదా నాన్నా..." గారంగా అంది.

"ఏం చదువు... వానాకాలం చదువు. ఇప్పటికి ఇంటర్మీడియెట్ రెండుసార్లు తప్పావ్..."

"ఈసారి పాసవుతాలే నాన్నా..."

"అదీ చూద్దాం.." అంటూ ఇంట్లోకెళ్లాడు సూరి.

◆ ◆ ◆

"తమరే చూడండి బాబూ.. ఎదవగాలికి ఎక్కడి చెట్లక్కడే ఇరిగిపడ్డాయి..."

కౌలుదారు కిట్టయ్య నడుం విరిగిన అరటిచెట్లను సూరికి చూపించాడు. ఆవేదన నిండిన మనసుతో చెట్లకేసి చూశాడు సూరి. రాత్రి తుపాను గాలి ఉద్ధృతంగా వీచింది. కరెంటు రానూపోనూగా వేధించింది. టి.వి. చూసిన కాస్సేపట్లోనే గుండెల్లో శూలంలా దిగిన వార్త చూశాడు.

ఆస్ట్రేలియాలో మనవాళ్ల మీద జరిగిన దాడుల్లో కొడుకు తీవ్రంగా గాయపడ్డాడు. ఆస్పత్రిలో 'కోమా'లో ఉన్నాడు. ఆత్రంగా కొడుకు స్నేహితులకి ఫోను చేశాడు. పరిస్థితి బాగాలేదని, ఆరోగ్యం చక్కబడ్డాక మనదేశం పంపేస్తామని చెప్పారు. అప్పట్నుంచీ మనసు మనసులో లేదు. అంతలో కౌలుదారు కిట్టయ్య పొద్దున్నే మరో దుర్వార్త మోసుకొచ్చాడు. అరటితోటంతా గాలికి విరిగిపడిందని, అందులో చెరిసగం వాటా ఉంది.

తోట చూశాక మౌనంగా ఇంటిదారి పట్టాడు సూరి.

ఇల్లంతా విషాద వాతావరణం అలముకుని ఉంది. సురేంద్ర క్షేమంగా ఇంటికొస్తే చాలని భార్య, కూతురు వేయి దేవుళ్లకు మొక్కుతున్నారు. తానెప్పుడూ దేవుడికి మొక్కలా...

నేలను నమ్మాడు... కష్టాన్ని నమ్మాడు...

ఎగుడు దిగుడులున్నా జీవితం బాగానే నడిచింది.

అంతలో కొడుకు ఎదిగాడు. డబ్బు చెట్టయినాడు. నెలకి యాభై వేల రూపాయల పంటతో తను ఒళ్లు మరిచిపోయాడు. ఎన్నెన్నో ఊహల మేడలు కట్టాడు. ఎకరాలు ఎకరాలు పొలాలు కొనేసి, ఊరికంతా తానే పెద్ద రైతై, పంచాయతీ ప్రెసిడెంటై, పెత్తందారై, కోరమీసం దువ్వుకుంటూ, సెంటువాసనల చొక్కాలతో దర్జాగా తిరుగుతూ... చూస్తుండగా

కారు కొని... దాబా ఇంటిని మేడగా మార్చి... అలా అలా ఊహలు పందెం గుర్రాల్లా పరుగెడుతూనే ఉన్నాయి నిన్నటి దాకా... మూడు లక్షలు చేతికొచ్చేసరికి పొలంలో దిగి, పనులు చేయాలనిపించక కౌలుకిచ్చాడు. రోజూ కాసులు కురిపించే అరటితోటను చెరిసగం పంచుకునేట్టు కిట్టయ్యకప్పజెప్పాడు.

నూరుగొడ్లను తిన్న రాబందు ఒక్కగాలివానకు కూలినట్లు... తన ఆశలన్నీ కూలిపోయాయి. కొడుకును ఇక తన దగ్గరే ఉంచుకుంటాడు.

"సూరీ..." బయట నుంచి పోస్ట్ పంతులు గొంతు వినిపించింది. కాయితం మీద సంతకం పెట్టించుకున్నాడు. డబ్బులియ్యబోతే "వద్దు సూరీ... బహుశ ఇదే నీకొచ్చే చివరి కవరనుకుంటాను... అంతా అనుకుంటుంటే విన్నాను... బాధపడకు...నీ కొడుకు క్షేమంగా ఇంటికి వస్తాడు. ఇక నుంచీ వాడ్ని కొడుకుగానే చూడు. డబ్బుచెట్టుగా కాదు. ఎందుకంటే చెట్లు గాలికి కూలతాయి. మమతలు ఎప్పటికీ మాయవు. నువ్వునేల తల్లిని నమ్మావు... మనసారా ప్రేమించావు. ఆ తల్లి సేవలోనే ఆనందం ఉంది. నీ కొడుకు మట్టిలో మాణిక్యం. వాడు వచ్చాక మళ్లీ పొలం పనులు మొదలెట్టు... వాడూ నీకు సాయంగా ఉంటాడు" అంటూ వెళ్లిపోయాడు పంతులు.

"అవును... అలాగే చెయ్యాలి..." సూరి తనకు తాను చెప్పుకున్నాడు.

(స్థానిక పాలన కథానికల పోటీలో ప్రత్యేక బహుమతి పొందిన రచన)